

ΑΡΘΡΟ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

του ΒΥΡΩΝΑ Γ. ΠΟΛΥΔΩΡΑ

Η ιερότητα της γλώσσας μας

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου...

Οδ. Ελύτης «Άξιον Εστί».

Δεν είμαι «Ελληναράς». Ούτε εγώ ούτε οι ομοϊδεάτες μου. Απλά, είμαι Έλληνας. Που αγαπά τη γλώσσα του και τη θεωρεί συστατικό στοιχείο της εθνικής ταυτότητάς του. Και που δεν λησμονεί τον ορισμό του έθνους που μας παρέδωσε ο Ηρόδοτος: Το *όμαιμον*, το *ομόγλωσσον*, το *ομόθρησκον* και το «ομότροπον».

Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν κρατικές οντότητες χωρίς εθνικό υπόβαθρο.

Δηλαδή, χωρίς το πνευματικό, ηθικό και πολιτισμικό *πλαγκτόν* μέσα στο οποίο να ζουν και από το οποίο να τρέφονται. Γνωρίζω ότι άλλα κράτη γεννήθηκαν το 1648 με την συνθήκη της Βεστφαλίας ή άλλα το 1815 με το Συνέδριο της Βιέννης που όριζε τα κράτη της Ευρώπης μετά το Βατερλώ, κατά τον τρόπο που οριοθετούν τα κτήματα ή τα οικοπέδα. Όμως εγώ έχω την τύχη να ανήκω σ' ένα παλιό-παμπάλαιο έθνος, που μιλάει την ίδια γλώσσα από τον καιρό του Ομήρου μέχρι σήμερα. Και θεωρώ ότι αυτή η βιολογική, ιστορική και πολιτισμική συνέχεια είναι ευλογία και δύναμη αυτού του τόπου και αυτού, του Ελληνικού, λαού. Και όποιοι προσπαθούν να διασπάσουν αυτή τη συνέχεια είναι εχθροί της Ελλάδος, χειρότεροι από τον Ξέρξη που ήρθε να την καταλάβει το 480 π.Χ. ως εκστρατευτής βασιλιάς 1000 φυλών από τα βάθη της Ασίας. Τον νίκησαν οι Έλληνες οι λιγοστοί, στις Θερμοπύλες με τη θυσία των 300 του Λεωνίδα και στη Σαλαμίνα και στις Πλαταιές με τον πολεμικό παιάνα των Σαλαμινομάχων «
ίτε παῖδες Ἑλλήνων, ελευθερούτε πατρίδ' ελευθερούτε δε παῖδας, γυναίκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη, θήκας τε προγόνων ἔνυν υπέρ πάντων ἀγῶν»

Ακόμη, δεν φοβάμαι τους «τοκογλύφους» εταίρους μας που εισβάλλουν στη ζωή μας με τα μνημόνια και τους τραπεζικούς εκβιασμούς τους, όσο φοβάμαι την σκουριά από την ύπουλη οξειδωση της αφελλήνισης. Και επιχειρείται μια τέτοια αφελλήνιση με χίλιους τρόπους, ύπουλα, ανεπαισθήτως. «*Οι διάφοροι φωστήρες βαστάνε από μια πατέντα στα χέρια και μέρα-νύχτα δουλεύουνε για να «συγχρονίσουν» την Ελλάδα, ενώ στ' αλήθεια σκάβουνε το λάκκο της*», μας προειδοποιεί ήδη από το 1951 ο Φώτης Κόντογλου.

Η παραίτηση είναι ο πρώτος, ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Δεν έχουμε άλλες δυνάμεις. Κινδυνεύουμε από χρεωκοπία. Παραιτούμεθα από τις άλλες «βάρδιες». Δεν φυλάμε. Όλη η προσοχή μας είναι στραμμένη στα «ισοδύναμα μέτρα», στις «οριζόντιες περικοπές», στα «ελλείμματα», στις «δαπάνες», στα «χαράτσια» και στους «φόρους», στην «επιμήκυνση», στο «κούρεμα» και στα άλλα μέτωπα της δύστυχης μοίρας μας. Ναι, έτσι είναι. Έτσι τίθενται οι προτεραιότητες σε όλον τον ιστορικό δρόμο. Πρώτα νικάς στη Σαλαμίνα και ύστερα χιτίζεις Παρθενώνες. Αλλά αν στην οικονομική χρεωκοπία προσθέσεις και την πνευματική χρεωκοπία (να αρνηθείς ταυτόχρονα τη γλώσσα σου και την πίστη σου και επιλέξεις τη μαζοποίησή σου) τότε μετά μαθηματικής βεβαιότητας δεν υπάρχει ελπίς. Γιατί παρητήθησαν οι πολεμιστές. Έγιναν ριψάσπιδες και αρνησιδοξοί. Δεν έχουν τα ψυχικά εφόδια να παλέψουν. Ούτε ως καταναλωτικά όντα δεν θα μπορούν οι διαβιούντες –δεν λέω Έλληνες– σ' αυτόν τον τόπο να επιζήσουν. Η χώρα Ελλάς θα είναι χώρος. Και ο λαός, χωρίς την πνευματική, ηθική και εν τέλει εθνική του ουσία, «καταλυματίας». Που θα περιμένει τον αφέντη που θα του δώσει «περισσότερα» για να τον προσκυνήσει. Αυτή θα είναι η κατάληξη της πνευματικής παραίτησης και χρεωκοπίας. Γι' αυτό πρέπει να πιάσουμε ξανά το Ησιόδειο άροτρο, να αρματώσουμε ξανά τα τρεχαντήρια μας και να ανοίξουμε ξανά τις φιλοσοφικές μας σχολές και να εξαγάγουμε γράμματα, προθέσεις και λέξεις και σκέψεις και ηθικά διδάγματα στους άλλους λαούς. Αυτή είναι η συνταγή επιβίωσης του Ελληνικού έθνους, όπως μας διδάσκει η Ιστορία.

Θυμίζω πως ο Κικέρων γύρω στο 70 π.Χ. εισήγαγε στη λατινική γλώσσα, η οποία είχε εν πολλοίς διαμορφωθεί από το λεγόμενο Χαλκιδικό ή Κυμιώτικο αλφάβητο, περισσότερες από 2000 λέξεις Ελληνικές καθώς και τη χρήση των προθέσεων. Με αυτές τις ιστορικές αποδείξεις καταφαίνεται πως μία είναι η μητέρα των Ευρωπαϊκών γλωσσών. Η Ελληνική. Θα ήταν χρήσιμο να ρίξει κανείς μια ματιά στο «ευαγγέλιο» της Γερμανικής ή και παγκόσμιας λογοτεχνίας, στον Φάουστ του Γκαίτε. Θα εύρισκε εκεί πως ο κατάλογος των ονομάτων θεών, ηρώων, τόπων και ανθρώπων, των πραγμάτων και ιδεών από τα Ελληνικά που χρησιμοποιεί ο Γκαίτε όχι απλώς ως εκφραστικά μέσα αλλά ως δομικά στοιχεία του αριστουργήματός του, είναι τόσο μακρύς όσο και ποιοτικός, ώστε να υποθέσει ότι χωρίς αυτή τη φλέβα χρυσού δεν θα μπορούσε να συνθέσει τον Φάουστ. Γι' αυτό βροντοφώναξα από την στιγμή που είδα το εξώφυλλο του Focus με την Αφροδίτη της Μήλου (με τη βαρβαρικής εμπνεύσεως βλάσφημη χειρονομία τους), **«δώστε μου πίσω τις λέξεις μου»**.

Κλείνω αυτό το βιαστικό σημείωμα με μια αποστροφή του Κορνήλιου Καστοριάδη. *«Η κατάργηση των τόνων και των πνευμάτων είναι η κατάργηση της ορθογραφίας, που είναι τελικά η καταστροφή της συνέχειας. Ήδη τα παιδιά δεν μπορούν να καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ελύτη, γιατί αυτοί είναι γεμάτοι από τον πλούτο των αρχαίων Ελληνικών. Δηλαδή πάμε να καταστρέψουμε ό,τι χτίσαμε. Αυτή είναι η δραματική μοίρα του σύγχρονου Ελληνισμού»*.

Το «μονοτονικό», η «κατάργηση των αρχαίων Ελληνικών», η «αναγκαστική με εγκύκλιο δημοτική» και τώρα η κατάργηση των φωνηέντων με προσθήκη ηχητικών φαινομένων και ανύπαρκτων συμφώνων είναι βάνουσα χτυπήματα κατά της γλώσσας και κατ' επέκταση κατά της εθνικής υπόστασης. Με επιστημονοφανή «θεραπευτική» υπεροψία! Όμως, αντέχουμε. Αντιστεκόμαστε. Είμαστε αποφασισμένοι να μείνουμε Έλληνες.

Υστερόγραφο: Ούτε ο Ελύτης ούτε ο Σεφέρης, οι δάσκαλοί μας, ήσαν γλωσσολόγοι.-

Β.Γ.Π.

26.VII.2012.-

